

Štědrý den
Neděle 4. adventní
Iz7,10-17
24.12.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který jest, který přichází.

Introit:

Běsněte si národy, zděsíte se,
naslouchajte, všechny daleké země,
přepásejte se, zděsíte se, přepásejte se, zděsíte se.
Dohodněte se, dohoda bude zmařena; neboť s námi je Bůh - Immanuel!

Píseň: 458

Čtení: Mt1,18-25

Píseň: 461

Kázání: Iz7,10-17

Vše ztraceno. Izrael je obklopen králem syrským, armským a všemi, kteří se proti Achazovi semkli. Ano, Achaz si nemůže být jist tím, že je vyvolený. Král Pekach, Resín a ostatní králové jsou připraveni zničit ty, jejichž *srdce se zachvělo strachem jako listí ve větru*. A opravdu duje silný vítr nenávisti, sváru, bojechtivosti, pomsty. V této situaci hřích lidí jako by sváděl k hněvu Hospodinovu.

V situacích nenávisti, zloby, marného umírání, které ničí vše živé, které se děje i dnes: *Hospodin nad touto potopou seděl, a budeť seděti Hospodin, jsa králem i na věky*. Již slyším otázku: Jak může Hospodin nad tím vším sedět a dívat se? Jak může Hospodin neodvrátit tvář od války na Ukrajině, v Gaze, v Izraeli? Je možné na trůnu sedět a samou bolestí z tohoto trůnu nespadnout?

Nevím, jak se to může stát. Vím jen, že to je pro naše zloby. Možná někdo řekne: vždyť nejsem až tak veliký hříšník. Ale i to málo, co my přidáváme k množině zloby, strachu, nenávisti, závisti a všeho, co ničí živé, přinášíme i my svůj díl.

Tak jako my se nemůžeme klidně dívat na kříž a na něm visícího člověka, tak se Bůh nemůže dívat na naše hříchy, viny i nevěrnosti. Na rozdíl od člověka, který odvrátí svůj zrak, protože pohled na umírajícího na kříži je strašlivý, Bůh svou tvář neodvrací.

Bůh, jak píše spisovatel Bell, věčně pláče nad světem. Někdo si řekne, to je tedy slabý Bůh, když pláče a nic nedělá. Věřím, že Hospodin slabým Bohem není. Jeho slabost je jeho silou. Hospodin má totiž soucit s člověkem.

Znova a znova proti přesile zloby světa jde do boje. Tento boj se nevede zbraněmi, ale vírou. Přes staletí zní: *Jestliže nevěříte, jistě, že neobstojíte*. Možná se někdo zeptá, v co věřit, v koho věřit? Tolik lidí nám dalo naději a potom zklamalo. Tolik státníků nám slibovalo prosperitu a nic. Tolik farářů kázalo, že Bůh je s námi v našem životě, a přesto to dopadlo zle. Máme tedy malou víru? Věřím, že ani jedno, ani druhé.

Ve světě tolika věr a pověr je těžké rozeznat dobré a zlé. Tím nechci sebe ospravedlňovat. Ve světě, který útočí, tak jako králové Pekach a Resín, je těžko se nechvět jak uschlý list. Tím se však též nechci obhajovat.

Žijeme dnes a tady. Obchází nás zmatek doby. Přesto a právě proti této beznaději zní naděje: *Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu...* Známe to všichni nazpaměť. Imanuel-Bůh s námi.

Narození dítěte vždy znamenalo naději. I ve válečných časech se rodí děti. Je to naděje v život, naděje proti beznaději. Čím však bude zvláštní toto dítě: *bude jíst smetanu a med, aby dovedl zavrhnout zlé a volit dobré*. Smetana a med, pokrm bohů. Tedy bude to dítě nějak spřízněno s Bohem. Co na něm bude zvláštní, je jeho schopnost rozpoznávat. Rozpoznávat dobré a zlé. To, co pro nás je tak těžké. Kdo má v konfliktu v Gaze pravdu, kdo vítězí ve válkách, kde v těchto konfliktech hledat dobré a zlé?

Tak tohle můžeme dnešní den klidně u víře předat tomu narozenému dítěti. On ví, on ví, protože dovede rozeznat zlé a volit dobré.

To je veliká naděje, to je veliké, jak by řekly vnučky, wow.

Ještě se vraťme k našemu příběhu. Král Acház mlží. Na výzvu Boha: *Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, buď dole z hlubin nebo nahoře z výšin*. Acház se bojí, možná, že nedůvěřuje Bohu. Možná, že se bojí znamení, které by mu dalo jasně najevo jeho prohru a selhání.

Přesto, že Acház odmítá znamení, lid Boží toto znamení dostává. Znamení, které nám má dát naději. Naději, abychom mohli uvěřit, abychom se netřásli jako list ve větru, abychom navzdory temnotě světa mohli vyznat: Bůh je s člověkem, s námi. Ne s tebou, s vámi, ale nyní a tady je s námi.

Drží nás, zve nás, povzbuzuje, když naše víra jen tak mihotavě bliká. Pane, prosíme, posilni nás, abychom v znamení narozeného dítěte neviděli jen těšínská jablíčka. Pane, prosíme, dej, ať vidíme nový a jiný horizont světa, než jsme viděli doposud.

Pane, děkujeme za naději, která nás naplnila vírou, a prosíme, přidej nám k tomu ještě lásku, bez které nemůžeme žít.

Amen.

Píseň: 472

Poslání:

Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe.

Požehnání:

Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.
Pán budiž se všemi vámi.

Píseň: 482